ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. A. D.,** zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovaným: **1) Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, a **2) Velvyslanectví České republiky v Hanoji**, se sídlem 13 Chu Van An, Hanoj, Vietnamská socialistická republika, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalovaného 1) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2017, č. j. 8 A 30/2017 – 43,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2017, č. j. 8 A 30/2017 – 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal ochrany před nezákonným zásahem, který spatřoval v tom, že mu byl dne 1. 12. 2016 odepřen vstup do budovy Velvyslanectví České republiky v Hanoji, kterého se domáhal v souvislosti s podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Vstup byl povolen pouze jeho právní zástupkyni.

[2] Městský soud shora uvedeným rozsudkem výrokem I. rozhodl, že „postup žalovaného spočívající v tom, že dne 1. 12. 2016 odepřel žalobci vstup na Zastupitelský úřad České republiky v Hanoji, byl nezákonným zásahem.“ Výrokem II. uložil „žalovanému“ povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[3] Městský soud v prvé řadě poukázal na závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 – 52. Konstatoval, že žalobce vzal v průběhu řízení zpět žalobu proti žalovanému 1), a proto musel, již z toho důvodu řízení proti tomuto žalovanému zastavit. Žalovaný 1) by však s ohledem na závěry uvedené v již zmíněném rozsudku rozšířeného senátu nebyl žalovaným, i kdyby žalobce svou žalobu proti němu nevzal zpět.

[4] Městský soud dále konstatoval, že žalobce měl povinnost dostavit se osobně k podání své žádosti a neměl povinnost být pro toto osobní podání zaregistrován v systému VISAPOINT. Bylo proto nepochybně jeho právem dostavit se k podání žádosti v těch dnech, které jsou ze strany zastupitelského úřadu vyhrazeny k podávání právě takových žádostí. Z vyjádření zastupitelského úřadu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 3503/2016-HANOI-IV, je zřejmé, že bez jakékoliv rezervace je možné žádosti podávat každé úterý a čtvrtek v úředních hodinách určených pro tuto agendu a to s účinností ode dne 25. 10. 2016.

[5] Dne 1. 12. 2016, kdy se žalobce k osobnímu podání žádosti dostavil, byl čtvrtek, tj. den určený k tomu, aby mohli žadatelé o zaměstnaneckou kartu žádost osobně podat. Městský soud v tento den neshledal žádný důvod odmítnutí osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, a proto konstatoval, že postup žalovaného 2) představuje nezákonný zásah.

II. Kasační stížnost

[6] Žalovaný 1) (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel poukázal na skutečnost, že městský soud proti němu při jednání řízení zastavil. Následně již nedovolil vystupovat zástupkyni stěžovatele, s výjimkou přednesení námitky týkající se pasivní legitimace stěžovatele, kterou odmítl. V tom stěžovatel spatřuje vadu řízení. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že městský soud nesprávně vyhodnotil otázku pasivní žalobní legitimace, v důsledku čehož je jeho rozsudek nezákonný. Podle stěžovatele je kasační stížností napadený rozsudek zmatečný v tom ohledu, že přestože městský soud řízení proti stěžovateli zastavil, v záhlaví jmenuje jak stěžovatele, tak žalovaného 2) a ve výroku rozsudku mluví o žalovaném bez rozlišení.

[7] Žalobce ani žalovaný 2) se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Z obsahu kasační stížností napadeného rozsudku vyplývá, že městský soud zastavil řízení proti stěžovateli. Učinil tak usnesením vyhlášeným v průběhu ústního jednání konaného dne 3. 10. 2017.

[11] Usnesením o zastavení řízení se řízení končí. V tomto ohledu se svým významem blíží rozsudku. Usnesení o zastavení řízení má tedy ve vztahu k účastníkům řízení významnou povahu. Musí proto být nejen vyhlášeno, ale také písemně vyhotoveno, řádně odůvodněno a musí být účastníkům řízení doručeno, aby mohlo nabýt právní moci (§ 55 odst. 3 a 5 s. ř. s., § 54 odst. 2, 3 a 5 téhož zákona). Významu tohoto usnesení odpovídá i to, že proti němu lze podat kasační stížnost [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Z obsahu soudního spisu však vyplývá, že městský soud toto usnesení pouze vyhlásil při jednání, ale nevyhotovil jej, ani jej účastníkům řízení nedoručil. Za této situace nelze než konstatovat, že vůči stěžovateli řízení dosud nebylo pravomocně zastaveno.

[12] Tím se městský soud dopustil jiné vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Za situace, kdy výrok o zastavení řízení vůči stěžovateli neobsahuje ani kasační stížností napadený rozsudek, má tato jiná vada řízení navíc za následek nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost podle téhož ustanovení s. ř. s., neboť městský soud ve výroku I. rozsudku uvádí, že postup „žalovaného“ byl nezákonným zásahem. Z tohoto výroku však není zřejmé, o kterého ze žalovaných uvedených v záhlaví rozsudku se jedná. Pouze výrok rozsudku přitom nabývá právní moci a je vykonatelný, a proto v něm musí být účastníci řízení jednoznačně a nezaměnitelným způsobem vymezeni, stejně jako jejich práva a povinnosti. Z výroku II. pak není jasné, který ze žalovaných je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť rozsudek městského soudu je stižen výše uvedenými vadami uvedenými v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[14] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Na městském soudu tak bude, aby řízení ve vztahu k žalovanému 1) řádně zastavil a věcí se znovu zabýval.

[15] V novém rozhodnutí ve věci městský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu